

Sygn. akt : II K 107/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wyszków, dnia 19 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Wyszkowie II Wydział Karny w s k ł a d z i e :

Przewodniczący – SWSG (del.) Katarzyna Koć - Michałuk

przy udziale protokolanta st. sekr. sąd. Piotra Długoborskiego i bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 maja 2014 roku sprawy przeciwko:

I. B. , synowi S. i B. z domu M., urodzonemu dnia (...) roku w S. wM.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 03 marca 2014 roku około godz. 03.35 w T. na drodze nr (...), gm. B., w ruchu lądowym kierował samochodem m-ki F. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu - I: 0,70 mg/l, II: 0,65 mg/l,

tj. o czyn określony w art. 178a § 1 kk

orzeka

1. na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk na karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
2. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku, przy czym na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 03 marca 2014 roku,
3. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. zatrzymania w dniu 03 marca 2014 roku, uznając za wykonaną karę grzywny w wymiarze 2 (dwóch) stawek dziennych,
4. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w części przekraczającej opłatę sądową w kwocie 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03 marca 2014 roku około godziny 03.35 w T. na drodze krajowej numer (...) I. B. kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) został zatrzymany do kontroli drogowej przez pełniących służbę funkcjonariuszy policji P. P. i K. K.. I. B. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, w wyniku którego o godzinie 03.42 stwierdzono 0,70 mg/l, a o godzinie 03.58 – 0,65 mg/l.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny został ustalony w oparciu o wyjaśnienia I. B. (k.8-10) oraz na podstawie ujawnionych w toku posiedzenia i zaliczonych w poczet materiału dowodowego dokumentów w postaci notatki urzędowej (k.1), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k.2), zapytania o ukaranie (k.3-4) i protokołu zatrzymania osoby (k.11).

Oskarżony I. B. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k.8-10). Oskarżony złożył wyczerpujące wyjaśnienia, z których wynika, że w dniu 03 marca 2014 roku w czasie poprzedzającym kierowanie pojazdem mechanicznym spożył alkohol w postaci kilku piw u bliżej nieskonkretyzowanego kolegi w M.. Oskarżony podniósł, że podczas drogi powrotnej do miejsca zamieszkania w Z., jadąc drogą krajową numer (...), „złapał kapcia” i zatrzymał się na stacji paliw w T., gdzie został poddany kontroli drogowej (k.9). Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że posiada polskie prawo jazdy kategorii B. Oskarżony zapewnił, że rozumie język polski w mowie i piśmie i nie potrzebuje tłumacza, ponieważ zamieszkuje w Polsce od 20 lat i ma kartę stałego pobytu. Ponadto oskarżony wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze w trybie art. 335 kpk, tj. złożył oświadczenie o skazanie go na karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych oraz orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny jest bezsporny, albowiem dowody o zasadniczym znaczeniu dla sprawy, na podstawie których został on ustalony, tj. wyjaśnienia oskarżonego i wskazane uprzednio dokumenty są spójne i korespondują ze sobą, dając obraz rzeczywistego przebiegu przedmiotowego zdarzenia w zakresie, w którym było ono przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do wyjaśnień I. B., w przekonaniu Sądu zasługują one na uznanie za wiarygodne, albowiem są logiczne, rzeczowe, wyczerpujące oraz tożsame z powołanymi uprzednio dokumentami, a zwłaszcza protokołem z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k.2). Oskarżony konsekwentnie przyznał się do sprawstwa zarzucanego mu czynu, nie czynił prób pomniejszenia własnej odpowiedzialności, w tym nie kwestionował prawidłowości przeprowadzenia badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oraz spożycia w dniu 03 marca 2014 roku alkoholu w postaci piwa. Istotnym jest, że oskarżony złożył podpis na wszystkich kartach protokołu przesłuchania w charakterze podejrzanego oraz na protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, przy czym na żadnym etapie procesu karnego nie kwestionował autentyczności tychże podpisów. Wymaga także podkreślenia, że oskarżony został przesłuchany w charakterze podejrzanego w dniu 03 marca 2014 roku, tj. w czasie niemal bezpośrednio następującym po zdarzeniu, gdy przebieg i szczegóły zajścia nie uległy zatarciu w jego pamięci.

Odnosząc się do źródeł dowodowych w postaci dokumentów, Sąd w całości uznał je za wiarygodne, albowiem zostały one sporządzone w sposób prawidłowy, jasny i rzetelny, przez uprawnione do tego organy, w przewidzianej procesowo formie, a żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności.

Zważywszy na powyższe Sąd uznał, że oskarżony w dniu 03 marca 2014 roku około godziny 03.35 w T. na drodze nr (...), gminie B., w ruchu lądowym kierował samochodem marki F. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu - I: 0,70 mg/l, II: 0,65 mg/l, wskutek czego swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 kk. W ocenie Sądu przebieg zdarzenia jest bezsporny, obydwie strony nie kwestionowały sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Odnosząc się do kwestii prawidłowości przeprowadzonego u oskarżonego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, należy nadmienić, iż badanie zostało przeprowadzone dwukrotnie w odstępie 16 minut, za pomocą sprawnego technicznie urządzenia, przy czym sporządzono protokół, do którego dołączono wydruki z wynikami. Prawidłowość przeprowadzenia przedmiotowego badania nie była kwestionowana przez strony na żadnym etapie postępowania karnego. Istotnym jest zatem, że badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu zostało przeprowadzone u oskarżonego w sposób zgodny z treścią § 3 ust. 1, 3 i 4 oraz § 4 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 maja 1983 roku w sprawie warunków i sposobu dokonywania badań na zawartość alkoholu w organizmie (Dz.U. z 1983 roku Nr 25, poz.117). Bezspornym jest, że badanie przeprowadził funkcjonariusz policji K. K. w obecności funkcjonariusza policji P. P. za pomocą dopuszczonego do użytku i posiadającego aktualne świadectwo legalizacji probierza trzeźwości, po czym sporządził protokół, do którego dołączył dwa wydruki zawierające wyniki badań. Oskarżony podpisał przedmiotowy protokół, przy czym nie żądał ponownego

przeprowadzenia badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, badania krwi ani nie zgłosił żadnych uwag co do prawidłowości zabezpieczenia ustnika (k.2v.). Ponadto przedmiotowe badanie zostało przeprowadzone u oskarżonego w sposób zgodny z wytycznymi zawartymi w zarządzeniu nr 496 Komendanta Głównego Policji z dnia 25 maja 2004 roku w sprawie badań na zawartość w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu (Dz.Urz. KGP z 2004 roku Nr 9 poz.40 z późn.zm.). Mianowicie zważywszy na zastosowany wobec oskarżonego do badania analizator wydechu w postaci acosensora IV, działający na zasadzie elektrodowego utleniania alkoholu, drugiego badania dokonano po upływie 15 minut (§ 3 ust. 2 wymienionego zarządzenia). Reasumując, Sąd uznał, że kierując pojazdem mechanicznym, oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,70 i 0,65 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Ponadto wymaga zaakcentowania, iż w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność oraz winę, a zatem oskarżonemu można zasadnie przypisać sprawstwo w odniesieniu do dokonanego przez niego występkę. Zdaniem Sądu bezspornym jest, iż oskarżony umyślnie popełnił przypisany mu czyn zabroniony. W ocenie Sądu oskarżony będący dojrzałym, posiadającym dostateczny zasób doświadczenia życiowego człowiekiem poprzez swoje postępowanie dowiódł, iż - co najmniej - przewidywał możliwość popełnienia czynu zabronionego i godził się na jego popełnienie, wskutek czego Sąd przypisał mu działanie z zamiarem ewentualnym. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że podejmując decyzję o kierowaniu pojazdem mechanicznym, oskarżony – co najmniej – przewidywał możliwość pozostawania w stanie nietrzeźwości i godził się z taką sytuacją. Jednocześnie wymaga podkreślenia, że oskarżony nie musiał uświadamiać sobie wartości stężenia alkoholu we własnej krwi, aby przyjąć u niego świadomość znajdowania się w stanie nietrzeźwości (pod red. A. Zolla, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II). W związku z tym należało przyjąć, że oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk.

W konsekwencji powyższego Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn z art. 178a § 1 kk karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych, ponieważ uznał, że dolegliwość tej właśnie kary nie przekracza stopnia jego winy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Orzekając wskazaną karę, Sąd uwzględnił okoliczności łagodzące, tj. uprzednią niekaralność sądową postrzeganą przez pryzmat wieku oskarżonego – 47 lat (podczas zdarzenia), konsekwentne przyznanie się do sprawstwa zarzucanego występkę, złożenie wyjaśnień zgodnych z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym, popełnienie przypisanego występkę z zamiarem ewentualnym. Ponadto Sąd miał na uwadze, że oskarżony wyraził wolę skorzystania z instytucji dobrowolnego poddania się karze w trybie art. 335 kpk. Wymierzając wskazaną uprzednio karę, Sąd uwzględnił również, iż oskarżony jest ojcem czworga dzieci, w tym dwojga pełnoletnich, oraz jest żonaty. Ponadto Sąd zważył na okoliczności obciążające przy wymiarze kary, tj. stwierdzone u oskarżonego znaczną zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu w ilości niemal trzykrotnie przekraczającej ustawowy próg i pokonaną przez oskarżonego w dniu zdarzenia odległość z M. do T., a wynoszącą około 40 km. Sąd miał na względzie także ukaranie oskarżonego w postępowaniu mandatowym za wykroczenie karą grzywny w wysokości 300 złotych (k.1). Przedmiotowe okoliczności obciążające pozwalają przyjąć, że czyn przypisany oskarżonemu charakteryzował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. W przekonaniu Sądu wysokość orzeczonej kary grzywny w świetle sytuacji majątkowej oskarżonego (przy uwzględnieniu również finansowej sytuacji jego rodziny) nie stanowi nadmiernej dolegliwości, wskutek czego pozostaje ona możliwa do wykonania dla oskarżonego. W związku z tym wymaga podkreślenia, oskarżony dobrowolnie wyraził wolę skazania w trybie art. 335 kpk na karę grzywny w łącznej wysokości 2.500 złotych.

Orzekając środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, Sąd kierował się kategorię brzmieniem art. 42 § 2 kk. Określając okres stosowania tegoż środka karnego, Sąd miał na uwadze potrzebę uzmysłowienia oskarżonemu naganności jego postępowania i realnego odizolowania oskarżonego od innych, czynnych uczestników ruchu drogowego. Wyznaczając minimalny przewidziany przez ustawę okres stosowania tegoż środka karnego, Sąd uwzględnił przede wszystkim incydentalność przestępnego zachowania oskarżonego oraz postępowanie oskarżonego po czynie, tj. przyznanie się do sprawstwa przypisanego występkę, złożenie wyczerpujących wyjaśnień zgodnych z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym, wyrażenie woli

dobrowolnego poddania się karze. W rezultacie powyższego orzekając wskazany środek karny, Sąd ewidentnie dał prymat okolicznościom łagodzącym oraz uwzględnił wolę wyrażoną przez oskarżonego odnośnie skazania w trybie konsensualnym. Reasumując, w przekonaniu tutejszego Sądu orzeczonemu środkowi karnemu nie sposób zarzucić rażącej niewspółmierności. Przedmiotowe stanowisko znajduje oparcie w ugruntowanych i jednolitych poglądach judykatury, w świetle których „Rażąca niewspółmierność kary jest uchybieniem w zakresie konsekwencji prawnych czynu, a zatem realnie można o niej mówić wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia spełnienia celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2009 roku, WA 19/09, OSNwSK 2009/1/1255, analogicznie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60 i wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 roku, WR 363/90, OSNKW 1991/7-9/39).

W oparciu o art. 63 § 2 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 03 marca 2014 roku.

Ponadto w oparciu o art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. zatrzymania w dniu 03 marca 2014 roku, co skutkowało uznaniem za wykonaną kary grzywny w wymiarze 2 stawek dziennych.

W przekonaniu Sądu orzeczenie wskazanej uprzednio kary z zastosowaniem środka karnego jest wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności powinno zapobiec jego powrotowi do przestępstwa. Zdaniem Sądu wysoce prawdopodobnym jest, że w dalszym życiu oskarżony będzie unikał konfliktów z prawem. Jednocześnie wymaga podkreślenia, że przedmiotowy wymiar kary został ukształtowany w sposób konsensualny w trybie art. 335 kpk, tj. zaaprobowany przez strony, wskutek czego nie sposób potraktować go jako niewspółmierny do wagi przypisanego oskarżonemu przestępstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 lipca 2010 roku, II AKa 134/10, KZS 2010/11/42 per analogiam). W związku z tym należy podzielić ugruntowane stanowisko judykatury, w świetle którego „Wyłączenie stosowania art. 434 § 1 k.p.k. w wypadku skazania z zastosowaniem art. 343 lub 387 k.p.k. stanowi pewnego rodzaju próbę powstrzymania oskarżonego przed korzystaniem z apelacji, gdy wcześniej doszedł on do porozumienia z organami wymiaru sprawiedliwości co do wymiaru kary. Od oskarżonego bowiem, który zdecydował się na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej **należałoby oczekiwać konsekwencji i racjonalnego postępowania** [podkreślenie moje]. Tym bardziej, iż to przecież na warunkach zaproponowanych przez samego oskarżonego przeciwna strona wyraziła zgodę na zakończenie procesu bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 października 2009 roku, V KK 29/09, LEX nr 529673).

Zwalniając na podstawie art. 624 § 1 kpk oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w części przekraczającej opłatę sądową w kwocie 250 złotych, Sąd miał na uwadze sytuację materialną oskarżonego, który pomimo deklarowania osiągania wynagrodzenia miesięcznego w kwocie 1.800 złotych, nie posiada stałego zatrudnienia i utrzymuje się z prac dorywczych. Reasumując, w ocenie Sądu zasądzenie od oskarżonego należności publicznoprawnej w postaci kosztów sądowych w pełnym wymiarze stanowiłoby nadmierne i niecelowe obciążenie jego budżetu.